

ใบความรู้ที่ ๑๐ เรื่อง ระดับภาษา
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๓ เรื่อง ภาษาไทย ภาษาถิ่น
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง ระดับภาษา (๒)
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๖๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖

ระดับของภาษา

ภาษาเป็นระดับต่าง ๆ ได้หลายลักษณะเป็น ๓ ระดับ ดังนี้

๑. **ภาษาระดับทางการ** เป็นภาษาที่มีแบบแผน การใช้ภาษาระดับทางการส่วนใหญ่พบในการประชุมที่มีพิธีขึ้นไป การติดต่อกับทางราชการ หรือในตำราวิชาการ

๒. **ภาษาระดับกึ่งทางการ** เป็นภาษาที่ลดความเป็นทางการลงมา เพื่อให้เกิดความใกล้ชิดระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง

๓. **ภาษาระดับไม่เป็นทางการ** เป็นภาษาที่ใช้ในกลุ่มบุคคล เช่น กลุ่มเพื่อนสนิท ครอบครัว ชมรม หรือเฉพาะกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งทางสังคม

การใช้ระดับภาษาเพื่อการสื่อสาร

๑. การใช้ภาษาระดับทางการและระดับกึ่งทางการ

คำสรรพนามที่ใช้แทนตนเอง (สรรพนามบุรุษที่ ๑) มักใช้ กระผม ผม ดิฉัน ข้าพเจ้า คำสรรพนามที่ใช้แทนผู้รับสาร (สรรพนามบุรุษที่ ๒) มักจะใช้ ท่าน ท่านทั้งหลาย ส่วนภาษาระดับที่ไม่เป็นทางการและระดับกันเอง ผู้ส่งสารจะใช้สรรพนาม ผม ฉัน ดิฉัน กัน เรา หมู่ ฯลฯ หรืออาจใช้คำนามแทน เช่น นิด ครู หมอ แม่ พ่อ พี่ ป้า ฯลฯ

๒. การใช้คำนามในการสื่อสาร

คำนามหลายคำ ใช้ภาษาระดับที่ต่างกันออกไป เช่น

โรงจำนำ	>	สถานธนาุเคราะห์
โรงพัก	>	สถานีตำรวจ
หมู	>	สุกร

๓. การใช้คำกริยาในบทสนทนา

คำกริยาที่แสดงระดับภาษาต่างๆอย่างเห็นได้ชัด เช่น ตาย อาจใช้ ถึงแก่กรรม เสีย ล้ม กิน อาจใช้ รับประทาน บริโภค

๔. การใช้คำวิเศษณ์

คำวิเศษณ์บางคำใช้คำขยายกริยา มักใช้ในระดับภาษาที่ไม่เป็นทางการและระดับกันเอง เช่น เปรี๊ยะจืด เย็นเจี๊ยะ วึ่งเต็มเหยียด ฟาดเต็มเหนี่ยว เยอะแยะ ภาษาระดับทางการขึ้น มีใช้บ้าง เช่น เป็นอันมาก มาก